

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év október hó 9. és 11. napjain tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. november 28. napján kelt 1.B.244/2017/37-I. számú ítéletét a II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A próbaidő tartamát 1 (egy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 51.050,- (ötvenegyezer-ötven) forint bűnügyi költség merült fel, melyből 25.000,- (huszonötezer) forintot az I. r. vádlott, 26.050,- (huszonhatezer-ötven) forintot a III. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2017. év november hó 28. napján kihirdetett 1.B.244/2017/37-I. számú ítéletében - korábbi hatályon kívül helyezés eredményeként megismételt eljárásban - az I.r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés és (5) bekezdés] és társtettesként elkövetett emberrablás büntette [1978. évi IV. törvény 175/A. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés és (2) bekezdés], amiért őt 2 évre próbára bocsátotta. Ugyanakkor a II.r. vádlottat az elsőfokú bíróság az ellene társtettesként elkövetett emberrablás büntette [1978. évi IV. törvény 175/A. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

A III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki könnyű sértés vétségében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés], amiért őt megrovásban részesítette. Ugyanakkor a bíróság a III.r. vádlottat a Z.I. magánvádló által könnyű testi sértés vétsége [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés] miatt ellene emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottakat kötelezte a bűnügyi költség viselésére, míg a részfelmentések kapcsán megállapította, hogy a bűnügyi költség egy jelentős részét az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I.r. és a II.r. vádlottak terhére megalapozatlanság miatt, a társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletében és társtettesként elkövetett emberrablás büntetében bűnösségük megállapításáért, büntetés kiszabásáért jelentett be fellebbezést.

A II.r. vádlott és védője ugyancsak fellebbezést jelentettek be az elsőfokú bíróság ítélete ellen, amely indokolást nem tartalmazott.

A III.r. vádlott és védője ugyancsak fellebbezést jelentettek be az elsőfokú bíróság ítélete ellen, amelyet a védő írásban is részletesen megindokolt. Ennek lényege szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert az részben iratellenes, részben pedig tényekből további tényre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság. A védő érvelése szerint a III.r. vádlott sérülései - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - védekező jellegűek voltak, és a részéről támadás fel sem merülhetett, hiszen a mindvégig következetes vallomása szerint őt bántalmazták a vádlott társai. A védő a fellebbezésében részletesen elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, amelynek alapján összességében azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a tényállást az iratok tartalma alapján helyes következtetésekkel pontosítsa, illetve részben eltérő tényállást állapítson meg, amelyet döntően a III.r. vádlott vallomására alapoz, amelyet az egyéb bizonyítékok nem cáfoltak meg. Mindezek alapján a III.r. vádlott felmentését szorgalmazta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.224/2018/1. számú átiratában a az I.r. és a II.r. vádlottak bűnösségének megállapítását szorgalmazó ügyési fellebbezést változatlanul fenntartotta. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást nagyrészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, tanácsváltozás miatt a tárgyalást megismételte, és kiküszöbölte az alapeljárásban elkövetett abszolút eljárási szabálysértést is. Mindezek ellenére annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás továbbra is részben felderítetlen, részben hiányos, ezért értelemszerűen megalapozatlan. Kifejtette, hogy az ítéleti tényállás nem tartalmazza azt, hogy az I.r. és a III.r. vádlott között - a megromlott házasság talaján - komoly vagyoni elszámolási vita volt, amelyet az I.r. vádlott mindenképpen rendezni akart. E ténynek a megállapítása azért fontos, mert a vád tárgyává tett személy elleni bűncselekménynél a magatartást kiváltó oknak vagy okoknak figyelmen kívül nem hagyható jelentősége van. Az ügyési álláspont szerint a bűncselekményt kiváltó ok feltárása nélkül nem lehet következtetést levonni az egyes elkövetők szándékára. Az elsőfokú bíróságnak feltétlenül meg kellett volna állapítania azt, hogy az I.r. és II.r. vádlottak között komoly anyagi elszámolási vita volt, és e körülményre az I.r. és III.r. vádlottakat nyilatkoztatni kellett volna az elsőfokú eljárásban, és ennek eredményeként a fenti tény a történeti tényállásban lett volna szükséges rögzíteni.

A motívum felderítéséhez szükség lett volna annak a tisztázására is, ha láthatásra hívta az I.r. vádlott a III.r. vádlottat, akkor miért nem volt a gyermek a lakásban, hiszen így a láthatásra nem volt lehetőség. Az elsőfokú bíróság - az ügyési álláspont szerint - nem értékelte azt a körülményt sem, hogy a III.r. vádlottnak a lakásba érkezésekor a II.r. vádlott a lakásban tartózkodott, akinek jövetelét az I.r. vádlott pont a férjével való megbeszélés időpontjához igazította.

A fellebbviteli főügyészség érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem vonta le a tényadatokból azt a lehetséges következtetést, hogy az I.r. vádlott a láthatás ürügyén csalta a lakásra a III.r. vádlottat úgy, hogy a II.r. vádlott is a helyszínen volt, és így erőfölényben voltak a III.r. terhelttel szemben. Megjegyezte továbbá a fellebbviteli főügyészség, hogy a Fővárosi Törvényszék logikai hibát is vétett, amikor azt állapította meg, hogy a tettelegességet a III.r. vádlott indította el azzal, hogy a feleségét arcul ütötte és nem tulajdonított különösebb jelentőséget annak, hogy az I.r. vádlottnak az az állítása, hogy az arcát ért ütéstől sérülése, bőrpírja keletkezett, cáfolatot nyert. Tette ezt annak ellenére, hogy az I.r. vádlott állítását sem orvosi látlelet, sem a rövid időn belül helyszínre érkező rendőrök nem támasztották alá, az I.r. vádlott elmondásán kívül erre más bizonyíték nem merült fel, tekintettel arra, hogy a II.r. vádlott sem állította, hogy ezt látta volna, vallomása szerint ő csak az I.r. vádlott kiáltására ment ki a konyhába.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetőjogi főkérdések tekintetében továbbra sem tett eleget indokolási kötelezettségének, a bizonyítékok értékelése továbbra is egyoldalú, hiszen a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban is adós maradt az ellentétes tartalmú bizonyítékok elemzésével, ütköztetésével, emitt az ítélet felülbírálatra nem alkalmas. Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy miért fogadta el az I.r. és a II.r. vádlott vallomását annak ellenére, hogy az I.r. vádlott vallomásával ellentétben azt állapította meg, az I.r. vádlott sérülést nem szenvedett, illetve a III.r. vádlott fejének több, diónyi duzzanata I. és II.r. vádlott elmondása szerint nem keletkezhetett. Végezetül az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában arra sem tért ki, hogy a bűncselekmény helyszínén intézkedő, majd az eljárásban később tanúként kihallgatott rendőrök vallomását hogyan értékelte, és hogy e vallomások hogyan illeszkednek a többi bizonyítékhoz. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A Fővárosi Ítélető tábla a Be. 599. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés elintézésére nyilvános ülést tartott.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványával egyezően nyilatkozott.

Az I.r. vádlott védője kifejtette, hogy az ügyészi indítványban szereplő - a bűncselekmény motívumaként megjelölt - elszámolási vita bizonyítékokkal egyáltalán nem támasztható alá. Ez mindössze az ügyészi álláspont, amit már önmagában az is cáfol, hogy éppen az I.r. és II.r. vádlottak hívták ki a rendőrséget a helyszínre. Alapvető tévedésnek nevezte az az ügyészi álláspontot, hogy az I.r. és II.r. vádlottak tudatosan csalták a bűncselekmény helyszínére a III.r. vádlottat és ezt az elsőfokú bíróság kellően megindokolva elvetette. A védői álláspont szerint az ügyészi fellebbezés a bizonyítékok mérlegelését támadja, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére sem ok, sem pedig lehetőség nincsen, ezért a védő az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta az I.r. vádlott vonatkozásában.

A II.r. vádlott védője annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy a II.r. vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett, mert a III.r. vádlott támadt rá. Az I.r. vádlott védőjéhez hasonlóan hangsúlyozta, hogy semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre abban a vonatkozásban, hogy az I.r. és II.r. vádlottak a bűncselekmény elkövetése céljából szándékosan csalták fel a lakásra a III.r. vádlottat. Összegezve a védő a II.r. vádlott felmentését szorgalmazta, büntethetőséget kizáró ok - jogos védelem - címén.

A III.r. vádlott védője írásbeli fellebbezését változatlanul fenntartotta, és a III.r. vádlott felmentésére tett indítványt.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy semmilyen bűncselekményt nem követett el, mindössze kapott egy ütést, amely után a támadót földre vitte, majd kihívták a rendőröket.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 590. § (1) bekezdése értelmében. Ennek során vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását. A fentieket a másodfokú bíróság arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett. A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék - a megismételt eljárás keretében - a lehető legszélesebb körben és rendkívül alaposan folytatta le a bizonyítási eljárást. A korábbi hatályon kívül helyező végzésben előírtakat teljes mértékben betartotta, a vádlottakat és a tanúkat a lehetőségekhez - nem utolsósorban a bűncselekmény elkövetése óta eltelt rendkívüli időmúlásra is figyelemmel - kihallgatta, szembesítéseket rendelt el és értékelte az okirati bizonyítékokat, a szakértői véleményeket, valamint természetesen a tanúvallomásokat is.

Az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja értelmében részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a tényállást - a II.r. vádlott személyi körülményeit illetően - hiányosan állapította meg. A másodfokú eljárásban elhangzottak alapján a II.r. vádlott személyi körülményeit azzal szükséges kiegészíteni, hogy a vádlott havonta 80.000.- Ft törlesztést fizet hitel után, továbbá édesapja után örökölt egy kalocsai ingatlan 1/6 részét, amelynek forgalmi értéke mintegy 500.000.- forint. Három kiskorú gyermeke tartósan beteg /4.Bf.1102018/10. sz. másodfokú nyilvános ülésről készült jegyzőkönyv 4. oldalának harmadik bekezdése/ A fenti kiegészítéssel a tényállás immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált.

Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján mérlegeléssel állapította meg. A lehetőségekhez képest messzemenőig számba vette és értékelte a bizonyítékokat, és ennek alapján logikusan megindokolta, hogy mely vallomásokat miért fogadott el, illetve másokat miért vetett el. Az elsőfokú bíróság ítélete alapján az ítéltábla megállapította, hogy gondosan mérlegelt bizonyítékokról van szó. Az ügyészi fellebbezésben írtak az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadták, ezért értelemszerűen nem vezethettek eredményre a másodfokú eljárásban. Az ügyészség a vádlottak újbóli meghallgatását is indítványozta többek között, amely azért nem vitte volna előbbre a büntető eljárást, mert azt az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban részletesen megtette, mi több, a vádlottakat szembesítette egyrészt egymással, másrészt a tanúkkal és a bizonyítási eljárás anyagává tette a korábbi tárgyaláson tett nyilatkozataikat is.

A Fővárosi Törvényszék az ítélete indokolásának 11-12. oldalain részletesen elemezte a bizonyítékokat, amelyről megállapítható volt, hogy azok az eljárási szabályoknak megfeleltek és logikailag is támadhatatlanok. Az elsőfokú bíróság megindokolta azt is, hogy az egyes bizonyítékok közül melyek voltak azok - elsősorban a III.r. vádlott nyilatkozatait érintően -, amelyeknek csak bizonyos részeit fogadta el, míg más részeit elvetette. Ez az eljárás ugyancsak összhangban van a büntetőeljárás rendelkezéseivel, hiszen nem kell teljes egészében elfogadni vagy kirekeszteni az egyes bizonyítékokat, amennyiben azok egyes részei más bizonyítékok által alátámasztottak, megerősítettek. Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a vád tárgyává tett cselekmények az

elsőfokú eljárás előrehaladtával egyre súlyosbodtak, azonban az ennek megfelelő bizonyítékok nem álltak rendelkezésre. A főügyészségi indítványban foglaltak - mint például a III.r. vádlottnak az I. és II.r. vádlottak általi tudatos lakásra csálása - kizárólag feltételezések, amelyekre vonatkozóan cáfolhatatlan ténybeli adatok nem merültek fel. Így a III.r. vádlott lakásra csálásának motívuma, ott vele különböző - jelentős vagyoni vonzatokkal járó - okiratok aláíratatása, valamint a lakásban való tartózkodásra kényszerítése büntetőjogi bizonyossággal legkevésbé sem volt megállapítható. Ezekkel a körülményekkel behatóan és meglehetősen részletesen foglalkozott a törvényszék, amelynek következményeként helyesen jutott arra az álláspontra, hogy az ezeket alátámasztó bizonyítékok nem álltak rendelkezésre. A vagyoni elszámolás, pontosabban az a körüli vita nem volt kérdéses, hiszen ezt sem az I.r., sem pedig a III.r. vádlottak nem vitatták, tekintettel arra, hogy a vádbeli időszakban különéltek és válófélben voltak. Az elsőfokú bíróság ítélete minden tekintetben megalapozott volt, a kétséget kizáróan nem bizonyított tény pedig a vádlottak terhére nem értékelhető. Arra sem merült fel semmi konkrét bizonyíték - jóllehet ezt is hangsúlyozta az ügyészség -, hogy a II.r. és III.r. vádlottak komoly vagyoni jogi következményekkel járó okiratokat íratattak alá a III.r. vádlottal. Megalapozottan merül fel a kérdés, hogy amennyiben ilyen okiratokat aláíratattak a vádlott társukkal, akkor az az elmúlt 10 év folyamán miért nem került elő, illetve azt vagy azokat miért nem használta fel az I.r. vádlott a válás során bármilyen bíróság vagy egyéb hatóság előtt.

Megfelelő bizonyítékok hiányában nem lehetett megállapítani az I.r. és II.r. vádlottak büntetőjogi felelősségét az ügyész által szorgalmazott - meglehetősen súlyos megítélésű - emberrablás büntetében. Az e bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok egyáltalán nem álltak rendelkezésre, azok mindössze egy logikai gondolatmenet részei voltak, amelyek döntően feltételezéseken alapultak.

Büntetőjogi felelőssége a II.r. és a III.r. vádlottaknak van, amit helyesen ismert fel az elsőfokú bíróság. Részletesen megindokolta mind a súlyos testi sértés büntetnének kísérletét illetően, mind a könnyű testi sértés vétségére vonatkozóan, hogy melyik bizonyítékok voltak azok - elsősorban orvosi látlelet és vélemények, valamint az orvosszakértői vélemények -, amely alapján a két vádlott felelősségét megállapította, ezek a ténymegállapítások összhangban állnak a felvett bizonyítás eredményével.

A joghátrányok alkalmazását illetően a Fővárosi Törvényszék maradéktalanul számba vette és valóságos súlyuknak megfelelően értékelte mind a II.r., mind pedig a III.r. vádlott vonatkozásában a javukra szóló enyhítő, illetve a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket. Ezek további kiegészítésre, illetve pontosításra mindössze annyiban szorulnak, hogy a másodfokú bíróság további jelentős nyomatékot tulajdonított a bűncselekmények elkövetése óta eltelt rendkívüli időmúlásnak, amelyhez hozzájárult a korábbi elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése is. Ilyen idő távlatából megfelelő és arányos joghátrányt alkalmazott a törvényszék, amikor a III.r. vádlottat az általa elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt megrovásban részesítette.

Az intézkedés nemét illetően szintén tettarányos a II.r. vádlottal szemben alkalmazott próbára bocsátás, azonban annak mértékét - szintén a jelentős időmúlásra és arra figyelemmel, hogy a II.r. vádlott rendkívül hosszú ideig állt büntetőeljárás hatálya alatt - a másodfokú bíróság egy évre enyhítette, mert úgy ítélte meg, hogy a törvény szerint alkalmazható legrövidebb próbaidő is elegendő a II.r. vádlott esetében a büntetési célok eléréséhez.

A kifejtettek értelmében a másodfokú bíróság az elsőbírői ítéletet a Be. 606. § (1) és (2) bekezdései alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2018. év október hó 11. napján

Dr. Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke,
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s.k.
bíró

. Lőrinczy Attila István s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 1.B.244/2017/37-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.110/2018/10. számú ítéletében írt változtatással az I.r., a II. r, a III. r. vádlottak tekintetében 2018. év október hó 11. napján jogerőre emelkedett és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések tekintetében végrehajthatóvá vált.

dr. Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke,
előadó bíró